

Michelle Paver

 Torak en Wolf

Avonturen uit een magisch verleden *Deel 1*

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Wolf Brother*
Copyright © 2004 Orion Children's Books
Copyright © 2004 Tekst Michelle Paver

Copyright voor het Nederlands taalgebied © 2005 The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling
Ellis Post Uiterweer

Vormgeving omslag
b'IJ Barbara

Oorspronkelijke vormgeving binnenwerk
Mat-Zet, Soest

ISBN 978 90 443 3893 5
NUR 284
D/2013/8899/1

www.michellepaver.com
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Met een schok werd Torak wakker. Hij had helemaal niet willen slapen.

Het vuur was bijna uit. Hij knielde in de vage lichtkring en tuurde naar het Woud. Het was te donker om iets te kunnen zien. Hij hoorde ook niets. Was het teruggekomen? Zat het daar ergens? Loerde het naar hem met die vurige, bloeddorstige ogen?

Hij voelde zich leeg en hij had het koud. Hij had dringend voedsel nodig. Zijn arm deed pijn en zijn ogen voelden branderig omdat hij zo moe was, maar daar sloeg hij geen acht op. De hele nacht had hij het gehavende onderkomen van dennentakken bewaakt terwijl zijn vader bloedend op de grond lag. Hoe kon dit gebeurd zijn?

De vorige dag nog maar hadden ze in de vroege schemering van de herfst hun kamp opgeslagen. Torak had een grapje gemaakt waarom zijn vader had gelachen. Toen leek het Woud te ontploffen. De raven krijsten. De pijnbomen kraakten. En vanuit het donker onder de bomen kwam een diepe duisternis: een enorme bedreiging in de vorm van een razende beer.

Plotseling stonden ze oog in oog met de dood. Maaiende klauwen. Lawaai waarvan je oren suisden. In een mum van tijd had het gedrocht hun onderkomen verwoest. In een mum van tijd had het zijn vader verwond. En toen was het weg, het verdween stil als een mistflard in het Woud.

Maar welke beer valt mensen aan en verdwijnt dan zonder hen te doden? Wat voor beer speelt met zijn prooi?

En waar was hij gebleven?

Torak kon niet verder zien dan de lichtkring van het vuur, maar hij wist dat de open plek bezaaid was met geknakte boompjes en vertrapte varens. Hij rook hars en doorwoelde aarde. Hij hoorde het zachte, bedroefde kabbelen van de beek maar dertig passen van hem vandaan. De beer kon overal zijn.

Naast hem hoorde hij zijn vader kreunen. Die deed langzaam zijn ogen open en keek zijn zoon aan zonder hem te herkennen.

Toraks maag kromp samen. 'Ik... Ik ben het,' stamelde hij. 'Hoe voel je je?'

Zijn vader vertrok zijn magere, gebruide gezicht van pijn. Onder het bruin was hij grijsachtig wit, waardoor zijn tatoeages scherp uitkwamen. Zijn lange, donkere haar was nat van het zweet.

De wond in zijn zij was zo diep dat toen Torak het bloeden een beetje onhandig met baardmos probeerde te stelpen, hij de ingewanden van zijn vader bij het schijnsel van het vuur zag glinsteren. Hij had zijn kaken op elkaar moeten klemmen om maar niet te gaan overgeven. Hij hoopte dat Va dat niet had gemerkt – maar natuurlijk merkte hij dat. Va was jager, hij merkte alles.

'Torak...' fluisterde hij zacht. Hij stak zijn hand naar Torak uit, als een kind klampte hij zich aan Toraks hand vast. Torak slikte iets weg. Zonen klampen zich aan hun vader vast, niet andersom.

Hij moest doelmatig handelen; als een man in plaats van als een jongen. 'Ik heb nog duizendblad,' zei hij, en met zijn vrije hand zocht hij zijn medicijnbuideltje. 'Misschien dat het bloeden dan...'

'Bewaar dat voor jezelf. Je bloedt zelf ook.'

'Het doet geen pijn, hoor,' loog Torak. De beer had hem tegen een berk aan gesmeten waardoor zijn ribben gekneusd waren en hij een snee in zijn linkeronderarm had opgelopen.

'Torak, ga hier weg. Nu. Voordat hij terugkomt.'

Torak keek zijn vader met grote ogen aan. Hij deed zijn mond open om iets te zeggen, maar er kwam geen geluid.

‘Je moet hier weg,’ zei zijn vader.

‘Nee. Néé. Ik kan niet–’

‘Torak, ik ga dood. Als de zon opkomt, ben ik er niet meer.’

Torak pakte het medicijnbuideltje. Zijn oren gonsden. ‘Va...’

‘Geef me... Geef me wat ik nodig heb voor de Dodenreis. Pak daarna je spullen bij elkaar.’

De Dodenreis... Nee. Nee!

Maar zijn vader keek streng. ‘Mijn boog,’ zei hij. ‘Drie pijlen. De rest... de rest is voor jou. Waar ik naartoe ga, is jagen gemakkelijk.’

Toraks leren beenstuk was bij de knie gescheurd. Hij zette zijn duimnagel in zijn vlees. Dat deed pijn. Hij dwong zichzelf zich op die pijn te richten.

‘Eten,’ bracht zijn vader hijgend uit. ‘Het gedroogde vlees. Neem dat... neem dat allemaal mee.’

Toraks knie begon te bloeden. Hij zette zijn nagel dieper in het vlees. Hij wilde niet aan zijn vader op Dodenreis denken. Hij wilde niet aan zichzelf denken, helemaal alleen in het Woud. Hij was pas twaalf zomers oud. Hij kon niet alleen overleven. Hij wist nog niet alles wat daarvoor nodig was.

‘Torak! Nu!’

Torak knipperde met zijn ogen en pakte de wapens van zijn vader. Die legde hij naast hem neer. Toen hij de pijlen uitspreidde, prikte hij zijn vingers aan de scherpe vuurstenen pijlpunten. Daarna hing hij zijn pijlkoker om en zocht in de puinhopen naar zijn bijltje van zwart basalt. Zijn ransel van hazelnotenhouw was tijdens de aanval gesneuveld, hij moest alles maar onder zijn wambuis proppen, of het aan zijn riem hangen.

Hij pakte zijn slaapzak van rendierenhuid.

‘Neem de mijne,’ fluisterde zijn vader. ‘Je hebt de jouwe niet meer kunnen maken. En... en ruil de messen om.’

Torak was verbijsterd. ‘Niet de messen! Je hebt het jouwe nodig!’

‘Jij hebt het meer nodig. En... En het zou fijn zijn om op Do-
denreis iets van jou bij me te hebben.’

‘Va, alsjeblieft, niet...’

In het woud knapte een twijg.

Met een ruk draaide Torak zich om.

Het was pikdonker. Waar hij ook keek leken beren op te doe-
men.

Er stond geen wind.

De vogels zwegen.

Het enige wat hij hoorde, was het knappen van het vuur en
het bonzen van zijn hart. Het Woud leek zijn adem in te hou-
den.

Zijn vader bevochtigde zijn lippen. ‘Hij is er nog niet,’ zei hij.
‘Maar gauw... Hij zal me gauw komen halen. Snel... De mes-
sen.’

Torak wilde de messen niet omruilen. Dat maakte het defini-
tief. Maar zijn vader keek hem zo doordringend aan dat hij niet
durfde weigeren.

Torak klemde zijn kaken zo stevig op elkaar dat het pijn deed.
Hij pakte zijn mes en drukte dat in Va’s hand. Daarna knoopte
hij de leren schede van de riem van zijn vader. Va’s mes was
prachtig, en ook dodelijk, met een lemmer van blauwe leisteen
in de vorm van een wilgenblad, en een heft gemaakt van een
edelhertgewei. Om het heft zaten pezen van een eland gebon-
den om beter houvast te geven. Terwijl Torak ernaar keek,
drong het pas goed tot hem door: hij bereidde zich voor op een
leven zonder Va. ‘Ik laat je niet alleen!’ riep hij uit. ‘Ik ga met die
beer vechten, ik-’

‘Nee! Deze beer is onverslaanbaar!’

Uit de bomen vlogen raven op.

Torak hield zijn adem in.

‘Luister,’ siste zijn vader hem toe. ‘Beren zijn de krachtigste
jagers van het Woud. Dat weet je. En deze beer... Deze beer is
nog veel sterker.’

De haartjes op Toraks armen gingen overeind staan. Toen hij in de ogen van zijn vader keek, zag hij kleine rode adertjes, en zijn pupillen waren bodemloos en donker. ‘Hoe bedoel je?’ fluisterde hij. ‘Wat–’

‘De beer is... is bezeten.’ Er verscheen een grimmige uitdrukking op Va’s gezicht; zo leek hij helemaal niet meer op Va. ‘Een demon uit de Andere Wereld is in hem gekropen... die heeft hem kwaadaardig gemaakt.’

Een vonk spatte uiteen. De donkere bomen bogen zich naar hen toe om beter te kunnen luisteren.

‘Een demon?’ vroeg Torak.

Zijn vader sloot zijn ogen en raapte zijn laatste krachten bij elkaar. ‘Hij leeft om te doden,’ bracht hij uiteindelijk uit. ‘Iedere keer dat hij heeft gedood, wordt hij sterker. Hij zal alles afslachten. De prooidieren. De stammen. Alles zal sterven. Het Woud zal sterven...’ Even zweeg hij. ‘Over een maan... zal het te laat zijn. De demon... Te sterk...’

‘Over een maan? Maar–’

‘Denk na, Torak! Wanneer het rode oog het hoogste punt aan de nachthemel heeft bereikt, zijn de demonen op hun krachtigst. Dat weet je. En dan zal deze beer... onverslaanbaar zijn.’ Hij snakte naar adem. Bij het schijnsel van het vuur zag Torak de ader in zijn hals kloppen. Zwakjes, alsof dat ieder moment kon ophouden. ‘Je moet... je moet iets zweren,’ zei Va.

‘Goed.’

Va slikte moeizaam. ‘Ga naar het noorden. Vele dagen lopen. Ga naar de Berg... De Berg van de Wereldgeest.’

Torak staaarde hem aan. ‘Wat?’

Zijn vader deed zijn ogen open en tuurde naar de takken boven hem, alsof hij daar dingen zag die anderen niet konden zien. ‘Ga daar naartoe,’ zei hij. ‘Dat is je enige hoop.’

‘Maar... Maar niemand weet waar die Berg is. Niemand heeft hem ooit gevonden.’

‘Je moet hem vinden.’

‘Maar hoe dan? Ik weet niet–’

‘Je gids... zal jou vinden.’

Torak begreep er niets meer van. Nog nooit had hij zijn vader zo horen praten. Zijn vader was een praktisch mens, een jager. ‘Ik begrijp het niet!’ schreeuwde hij. ‘Welke gids? Waarom moet ik naar de Berg? Ben ik daar veilig? Is dat het? Ben ik daar veilig voor de beer?’

Langzaam liet Va zijn blik van de hemel naar zijn zoon dwalen. Hij keek alsof hij zich afvroeg of Torak dit wel allemaal aankon. ‘Je bent nog erg jong,’ zei hij. ‘Ik dacht dat we meer tijd zouden hebben. Ik heb je nog zoveel niet verteld. Wees... wees later niet boos op me.’

Geschrokken keek Torak hem aan. Toen sprong hij op. ‘Ik kan dit niet alleen. Kan ik niet beter iemand zoeken die–’

‘Nee!’ zei zijn vader verbazend krachtig. ‘Je hele leven heb ik je van anderen weg gehouden. Zelfs van je eigen stam, de Wolfenstam. Blijf bij mensen uit de buurt! Als ze erachter komen wat je allemaal kunt...’

‘Hoe bedoel je? Ik kan helemaal niets–’

‘Geen tijd,’ viel zijn vader hem in de rede. ‘Zweer. zweer bij mijn mes. zweer dat je de Berg zult vinden of zult sterven terwijl je die probeert te vinden.’

Torak beet hard op zijn lip. In het oosten scheen grijzig licht door de bomen. Nog niet, dacht hij in paniek. Alsjeblieft nog niet.

‘Zweer,’ siste zijn vader hem toe.

Torak knielde neer en pakte het mes. Het was zwaar; een mannenmes, veel te groot voor hem. Onhandig raakte hij er de wond op zijn onderarm mee aan. Daarna drukte hij het tegen zijn schouder, waar de reep wolfsvacht, het dier van zijn stam, op zijn buis was genaaid. Met trillende stem sprak hij de eed uit. ‘Ik zweer bij het bloed op dit lemmet en bij mijn drie zielen... dat ik de Berg van de Wereldgeest zal vinden. Of zal sterven terwijl ik daarnaar zoek.’

Zijn vader ademde uit. ‘Goed. Goed. Geef me nu de Tekenen des Doods. Snel! De beer... De beer is niet meer ver weg.’

Torak voelde tranen prikken. Boos veegde hij ze weg. ‘Ik heb geen oker,’ mompelde hij.

‘Neem mijn oker.’

Als in een mist vond Torak de kleine medicijnkoker die nog van zijn moeder was geweest. Als in een mist haalde hij de eiken dop van de holle geweitak af en schudde een beetje rode oker in zijn hand.

Plotseling hield hij daarmee op. ‘Ik kan het niet.’

‘Jawel. Je doet het voor mij.’

Torak spuugde in zijn hand en maakte een kleverig papje van de oker, het donkerrode bloed van de aarde. Daarna tekende hij er kringetjes mee op de huid van zijn vader. Daaraan konden de zielen elkaar herkennen en bleven ze na de dood samen.

Zo voorzichtig mogelijk trok hij zijn vaders laarzen van beverleer uit; daarna tekende hij op iedere hiel een kringetje om de naamziel aan te geven. Toen maakte hij een kring op de hartstreek, om de stamziel aan te geven. Makkelijk was dat niet door alle oude littekens, het kringetje werd een beetje ovaal. Torak hoopte dat dat ook goed was.

Het belangrijkste bewaarde hij voor het laatst: de kring op het voorhoofd om de Nanuak aan te geven, de wereldziel. Tegen de tijd dat hij daarmee klaar was, vocht hij tegen zijn tranen.

‘Dat is beter,’ mompelde zijn vader. Maar tot zijn grote schrik zag Torak dat de ader in zijn hals zwakker klopte.

‘Je mag niet doodgaan!’ riep Torak uit.

Met een blik vol pijn en verlangen keek zijn vader naar hem op.

‘Va, ik ga niet bij je weg, ik-’

‘Torak, je hebt een eed gezworen.’ Weer sloot hij zijn ogen. ‘Hou die medicijnkoker. Die heb ik niet meer nodig. Pak je spullen bij elkaar. Haal water voor me uit de rivier. En ga dan.’

Ik ga niet huilen, nam Torak zich voor terwijl hij de slaapzak

van zijn vader oprolde en op zijn rug hing, zijn bijl in zijn riem stak en de medicijnbuidel onder zijn buis stopte.

Hij stond op om de waterzak te zoeken. Die was verscheurd door de beer. Hij moest water in een zuringblad gaan halen. Net wilde hij dat gaan doen toen zijn vader zijn naam fluisterde.

Torak draaide zich om. ‘Wat is er, Va?’

‘Denk eraan wanneer je jaagt, dat je achter je moet kijken. Ik... Dat heb ik je al vaak gezegd.’ Hij lachte flauwtjes. ‘En je vergeet het altijd. Kijk achter je. Zul je daaraan denken?’

Torak knikte. Hij probeerde terug te lachen. Daarna strompelde hij door de natte varens naar de beek.

Het werd steeds lichter, het rook fris. Om hem heen bloeden de bomen, gouden pijnbloed druppelde uit de sneden die de klauwen van de beer hadden achtergelaten. De boomgeesten kermden zacht in de ochtendbries.

Torak bereikte de beek waar de mist boven de varens hing en de wilgen hun vingers in het koude water doopten. Snel keek hij om zich heen, toen plukte hij een zuringblad en liep verder. Zijn laarzen zonken weg in de zachte rode modder.

Plotseling verstarde hij.

Naast zijn rechterlaars stond een pootafdruk van de beer. Een voorpoot, twee keer zo groot als zijn hoofd, en zo vers dat hij de putten kon zien waar de klauwen diep in de modder waren gezakt.

Kijk achter je, Torak...

Met een ruk draaide hij zich om.

Wilgen. Elzen. Sparren.

Geen beer.

Een raaf kwam op een tak vlakbij neergestreken. Torak schrok ervan. De vogel vouwde zijn stijve zwarte vleugels op en keek hem met zijn kraallogjes aan. Toen schudde hij zijn kop, kras-te eenmaal en vloog weg.

Torak keek in de richting die de vogel leek aan te geven.

Donkere taxusbomen. Druipende dennen. Dicht, ondoor-dringbaar.

Maar diep daarbinnen – niet meer dan tien stappen van hem vandaan – bewoog een tak. Er was daar iets. Iets enorms.

Hij probeerde zijn paniekerige gedachten bij elkaar te houden, maar dat lukte niet erg.

Zijn vader had hem verteld dat beren onhoorbaar konden sluipen. Ze konden van tien passen ver naar je staan te loeren zonder dat je daar iets van merkte. Tegen beren kon je je niet verdedigen. Je kunt niet sneller rennen dan een beer. Je kunt niet hoger klimmen. Je kunt ze in je eentje niet aan. Je kon alleen maar hun gedrag bestuderen en proberen hen ervan te overtuigen dat je geen gevaar voor hen bent, en ook geen prooi.

Torak dwong zichzelf doodstil te blijven staan. Niet weggrennen. Niet weggrennen. Misschien heeft hij niet door dat ik hier sta...

Gesis. Weer bewogen de takken.

Hij hoorde zacht geritsel toen de beer op weg ging naar hun onderkomen, naar zijn vader. Hij wachtte doodstil terwijl de beer voorbijkwam. Lafaard, schold hij zichzelf uit. Je liet hem gaan zonder ook maar te proberen Va te redden.

Maar wat kon je anders doen, zei het kleine gedeelte van hem dat nog helder kon denken. Va wist dat dit zou gebeuren. Daarom liet hij je water halen. Hij wist dat de beer terug zou komen om het karwei af te maken...

‘Torak!’ hoorde hij zijn vader schreeuwen. ‘Rennen!’

De kraaien vlogen uit de bomen op. Een brul deed het Woud schudden. De brul duurde en duurde maar, totdat Toraks hoofd scheen te barsten.

‘Va!’ gilte hij.

‘Rennen!’

Weer schudde het Woud. Weer schreeuwde zijn vader, en toen brak de schreeuw abrupt af.

Torak beet op zijn vuist.

Door de bomen heen ving hij een glimp op van een enorme donkere schaduw bij het verwoeste onderkomen.

Hij draaide zich om en rende weg.